

Krúdy Gyula járkál

Néha dér farkasok felé szálldos az az ének
ijedt pásztorok gyorsan hazaérnek
megrohad a földben az ős szőlőtőke
fent köröz a madár nem néz már a dögre

a régi tokban néha megpendül az álom
kő gurul a dombon megroggyan a várrom
szól a szú a hangszerfákban tisztán
borzongva néz maga elé Trisztán

tavasztól tavaszig megkopott a tokja
siratja azóta ezerszer Izolda, lép
szűk térben villognak furcsa menyét percek
meztelen talpakban üvegcserép perceg.